

ת"פ 7877/09/13 - מדינת ישראל נגד א.ב.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 7877-09-13

בפני כב' השופטת לימור מרגולין-יחידי

מדינת ישראל

נגד

א.ב.

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד דניאל גבריאלי

ב"כ הנאשם עו"ד עופר מושביץ

הנאשם התייצב

הכרעת דין וגזר דין

ביום 6.10.2014 הציגו הצדדים הסדר טיעון, במסגרתו תוקן כתב האישום, נאשמה הודיית הנאשם, הוא נשלח לתסקיר שירות מבחן, ולבקשת הסנגור נבחנה שאלת ההימנעות מהרשעתו. יצוין, כי ההגעה להסדר הייתה לאחר שמיעת חלק לא מבוטל מראיות המאשימה, ובהן עדות המתלוננת. עוד יצוין, כי במסגרת הסדר הטיעון, תוקן כתב האישום תיקון משמעותי לקולא מבחינת עובדות והוראות חיקוק.

בסופו של דבר, הודה הנאשם בכך שביום 4.2.2013 צעק על אשתו, וכשהיא פרשה לחדר הגיע לחדר, איים עליה בכך שעמד מעליה כשהיא במיטה ואיים להכותה במכות אגרוף. המתלוננת בבהלה נמלטה בתגובה לסלון הבית, על מנת

עמוד 1

להזעיק עזרה באמצעות מכשיר הטלפון, אולם הנאשם חטף ממנה את מכיר הטלפון הנייד, השליכו לרצפה ונפצו.

בקשר למעשים אלו יוחסו לנאשם עבירות של איומים והיזק לרכוש במזיד.

הנאשם נשלח, כאמור, לשירות המבחן, וזה מסר תסקיר בו התייחס לנתוניו האישיים של הנאשם, להיעדר עבירות פליליות, להתרשמותו כי אין בעייתיות בתחום צריכת האלכוהול, אך יש חשיבות וצורך בהשתלבות בטיפול בתחום האלימות הזוגית, ולהשתלבותו הראשונית של הנאשם בהליך טיפולי. כמו כן, ציין שירות המבחן, כי הוא ממליץ להימנע מהרשעה, לאור היעדר העבר הפלילי, על מנת שלא לפגוע בתפקוד תעסוקתי תקין בתפקידים של מנהל עבודה בחברת ".....", וכחזוק עבוד הנאשם בגין השקעת מאמציו בהליך הטיפול.

כידוע, המלצת שירות המבחן היא כלי עזר, ואינה מחייבת את ביהמ"ש.

המחלוקת העיקרית בין הצדדים נוגעת לעניין שאלת ההרשעה, וככל שביהמ"ש מגיע למסקנה כי יש מקום להרשיע את הנאשם, אין הצדדים חלוקים לגבי הענישה.

דומה שלא צריך להכביר מילים אודות חריגותה של התוצאה של הימנעות מהרשעה. הכלל הוא הרשעה, והימנעות מהרשעה נשקלת באותם מצבים, בהם ביהמ"ש מתרשם כי אין הלימה בין חומרת המעשים ונסיבותיהם, ומידת פגיעתם באינטרס הציבורי, לבין מידת הפגיעה בנאשם ובאופק חייו.

בהליך שלפניי אמנם חל תיקון משמעותי בכתב האישום, ואולם לא ניתן להתעלם מכך שהמעשים המתוארים בכתב האישום נעשו על רקע מערכת היחסים הזוגית בין הנאשם למתלוננת, כשהנאשם הרשה לעצמו, בשל חשדות אישיים וכעס, לאיים על המתלוננת איום מוחשי וקונקרטי להכותה, בהיותה במיטתה, במצב של חוסר אונים. גם שבירת הטלפון הנייד חורגת מעבירה של היזק לרכוש במזיד, במובן זה שמדובר בשבירתו של מכשיר בו ביקשה המתלוננת לעשות שימוש על מנת להזעיק עזרה.

לאור העובדה שנשמעו חלק מהראיות, שמעתי את המתלוננת, שלאורך כל העדות, בצורה בולטת, ניסתה לקחת אחריות על עצמה לכל המעשים בגינם התלוננה, בכתה והייתה מפוחדת התנהלותה של המתלוננת על דוכן העדים, והתרשמותי מחששה, יש בהן רלוונטיות לא פחותה מדבריה בפני שירות המבחן בדבר חריגותו של האירוע.

בנסיבות אלה, התרשמתי כי על אף שמדובר בתיקון לא מבוטל של כתב האישום, נוכח קשיים ראייתיים ועמדת המתלוננת, הרי שבהיות האירוע בתוך המשפחה, ובהתחשב בנתונים שצינתי, גם כשאני לוקחת בחשבון שמדובר במקרה קצר וחד פעמי, אין מדובר באירוע קל ערך.

לעניין הפגיעה בנאשם ובעיסוקו, מדובר במי שהציג בפני שירות המבחן אסמכתאות לכך שהוא מנהל עבודה בחברת "א.

דורי בנייה בע"מ", ואף סיים את לימודיו במגמת הנדסה אזרחית. הנאשם אמנם ביטא בפני שירות המבחן חשש כי הרשעה עלולה לפגוע בתפקודו התעסוקתי בעתיד, ובהתפתחותו בתחום המקצועי בענף, אלא שלביהמ"ש לא הוצגו כל נתונים קונקרטיים ברורים בדבר פגיעה מוחשית בעת הזו, או בעתיד הנראה לעין. מדובר בעובד שכיר, ולא הוצגה כל פגיעה אפשרית בתעסוקתו בחברת ".....", או בכלל. עצם הטענה כי עשויים להיות פרוייקטים עם גופים ציבוריים, אין בה כדי ללמד שהנאשם כשכיר לא יוכל לעסוק באותם פרויקטים.

אעיר בנוסף, כי גם אם בעתיד יבקש הנאשם להתקדם באופן עצמאי בתחום הנדסת הבנייה, הרי שחזקה על הגורמים שיבקשו להעסיקו, כי יידעו לשקול את אופי המעשים בהם הורשע ומידת השלכתם על עיסוקו המקצועית.

משכך, לא שוכנעתי כי הונחה בפניי תשתית ראייתית לפגיעה קונקרטית, כפי שנדרש לשם הימנעות מהרשעה.

לקחתי בחשבון את העובדה שהנאשם נעדר עבר פלילי וללא תיקים פתוחים, ותפקודו ביתר מישורי החיים תקין. לקחתי בחשבון את הירתמותו להליך טיפולי, ואת דברי המתלוננת ביחס לחריגות האירוע ואופי היחסים, כשביחס לדברים האחרונים, אני לוקחת את ההצהרות בערבון מוגבל, לאור התרשמותי מהמתלוננת על דוכן העדים. נתונים חיוביים אלה, מצדיקים הסתפקות בענישה בתחתית מתחם הענישה, כענישה צופה פני עתיד, אך אין בהם במכלול השיקולים, כדי להצדיק הימנעות מהרשעה.

אשר על כן, אני מרשיעה את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום המתוקן, בהמשך להחלטתי מיום 6.10.2014.

לעניין העונש, מקובל עליי מתחם הענישה שהציג ב"כ המאשימה, ושני הצדדים סבורים, בצדק, כי יש מקום לענישה בתחתית המתחם, היינו ענישה צופה פני עתיד. שירות המבחן עתר להטיל מבחן על הנאשם, והנאשם נתן הסכמתו לכך.

אשר על כן, אני גוזרת על הנאשם עונשים כדלקמן:

1. מאסר על תנאי למשך חמישה חודשים, לתקופה של 3 שנים, והתנאי שהנאשם לא יעבור עבירות אלימות, לרבות איומים.

2. ניתן בזאת צו מבחן לתקופה של שנה, במהלכה ימשיך הנאשם בהליך הטיפול, בהתאם לדרישות שירות המבחן. הובהר לנאשם, כי ככל שלא ימלא אחר תנאי הצו, מוסמך ביהמ"ש לחזור ולגזור את דינו.

צו כללי למוצגים, לשיקול דעת המאשימה.

זכות ערעור לביהמ"ש המחוזי תוך 45 יום.

ניתנה והודעה היום ח' אייר תשע"ה, 27/04/2015 במעמד הנוכחים.

לימור מרגולין-יחידי, שופטת